

La sustancia

Títol original: *The Substance* **Direcció i guió:** Coralie Fargeat **País:** Regne Unit
Durada: 141 min **Any:** 2024 **Gènere:** Terror fantàstic **Interpretació:** Demi Moore, Margaret Qualley, Dennis Quaid, Gore Abrams... **Música:** Raffertie **Fotografia:** Benjamin Kracun **Distribuïdora:** Elastica Films **Estrena a Espanya:** 11/10/2024
No recomanada per a menors de 18 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

'Tu, però millor en tots els sentits'. Aquesta és la promesa, un producte revolucionari basat en la divisió cel·lular, que crea un *alter ego* més jove, més bell, més perfecte. (FilmAffinity)

CRÍTICA

En un moment d'*El retrato de Dorian Gray*, Oscar Wilde va escriure per boca del personatge de Lord Henry que "l'únic que val al món és la bellesa i la satisfacció dels sentits". Com és sabut, a la novel·la Basil Hokam pinta el retrat del jove Dorian Gray amb la idea de capturar a l'obra les diferents fases de l'envelliment del personatge, mentre el jove manté intacta la seva bellesa. El quadre esdevé una figura monstruosa a canvi de l'eterna joventut del model. Coralie Fargeat trasllada de manera molt peculiar la faula de Wilde per plantejar-se com els mites s'han transformat en una societat on la bellesa femenina és una construcció de la masculinitat. Un món on el culte per la imatge, la recerca de la perfecció del cos ha esdevingut un virus letàrgic que alimenta com un virus la societat de l'espectacle.

La Dorian Gray de la pel·lícula de Coralie Fargeat és una actriu de Hollywood, amb una estrella al passeig de la fama, que s'adona que la joventut no és eterna. Després d'un accident de trànsit del qual surt il·lesa, l'Elisabeth entra en contacte amb una organització que li proposa la ingestió de la substància del títol. L'Elisabeth es transformarà en la jove Sue i com el retrat de Dorian Gray anirà envellint mentre la jove ocupa el seu lloc. El procés d'envelliment del personatge passa per diferents fases. La jove Sue està feta per agradar a un productor que li demana que no pari de somriure mentre exhibeix el seu cos en un escenari. L'Elisabeth que havia estat la reina de la bellesa, per passar a ser reina del *fitness*, va envellint progressivament i no suporta veure la seva imatge reflectida al mirall.

Coralie Fargeat comença rodant la pel·lícula com si fos una faula minimalista, en què tot es desenvolupa davant d'un decorat fred i quirúrgic. La pel·lícula avança a partir d'una sèrie de fases, gairebé sense diàlegs. Tots els homes que apareixen a la pantalla –entre ells Dennis Quaid– apareixen com a éssers grotescos, caricatures de si mateixos. Al cap de dues hores de transformacions, la faula es transforma en un malson macabra, en el qual cossos femenins esvelts es converteixen en monstres trets d'un quadre de Francis Bacon i el desig femení acaba banyat de tanta sang com la que hi havia al final de *Carrie* de Brian De Palma. Fargeat juga amb referències constants al gènere, des de *Vertigo* de Hitchcock i el tema de la dona desdoblada, fins als falsos somnis perversos d'*Inland Empire* de David Lynch sense oblidar-se de *La mosca* de David Cronenberg. Tota aquesta amalgama de peces orientades de manera clara cap a un cinema de gènere que vol ser qüestionament polític dels estereotips socials té també un substrat semi-documental a partir de la presència del cos de Demi Moore com a protagonista. L'actriu que va ser el somni de cert desig adolescent als vuitanta és avui l'Elisabeth, l'actriu que no vol envellir, que mostra el seu cos operat i sobre la construcció del qual gira una part essencial de la pel·lícula. **The Substance** acaba davant del lloc on es construeixen els somnis, per acabar preguntant-se sobre l'hedonisme com a eix de la vida i com el culte apassionat a la bellesa i la joventut com a mòbils de l'individu funcionen en un món on la bellesa és una imatge construïda a partir d'una mirada que no para de desitjar.

Àngel Quintana – caimanediciones.es